

Quattro 2012

V sobotu 10. listopadu 2012 odstartoval v Sedlišti u Litomyšle velmi netradiční závod rogainingového typu, **Quattro 2012**. Už úvodní pokyny slibovaly nevšední zážitky, např. start chvilku po šesté hodině ranní, vodní kontroly dosažitelné pouze broděním atp. Úkolem všech účastníků bylo nasbírat na kontrolách co nejvíce bodů a během šestnáctihodinového časového limitu dorazit do cíle v restauraci Lucký vrch (jižně od Borové u Poličky). Prostor závodu byl rozčleněn do čtyř zón, přičemž v mapě jsme měli zakresleno pouze 20 kontrol ze druhé a dvě ze čtvrté zóny. Vstup do třetí zóny (tzv. transfer) byl rovněž limitován časem, resp. odjezdem vlaku buď v 15:01 z Pusté Kamenice, nebo v 18:31 z Poličky. Stihnout jeden z těchto spojů se vyplatilo i za cenu obětování několika kontrol ve druhé zóně, neboť ve vlaku bylo možno získat pozici 5 dalších tajných kontrol ve 4. zóně, a v případě vyřešení tajného úkolu dokonce zdvojnásobit bodový zisk za každou kontrolu nalezenou ve 4. zóně. Další detaily poměrně komplikovaného systému závodu ozřejmím v následující reportáži. Mé účinkování v závodě nebylo vůbec jednoduché, jelikož mi během dne přes cestu přeběhlo několik černých koček.

První zóna

První černou kočku jsem potkal již cestou na start a jistě jen kvůli ní jsem naprosto propadnul při přípravě na úvodní noční paměťový orientáček po vesnici. Před jeho startem jsme dostali pouze slepou mapu, polohu 6 kontrol nám stavitel tratí prozradil prostřednictvím krátkého videa. Na monitoru se rychlým tempem střídaly ukázky ortofotek a výřezů mapy, jenže tak brzo po ránu jsem je vůbec nebyl schopen přetavit do mentální mapy obce. Povedlo se mi lokalizovat pouze okraj rybníka kousek od cíle, do tmy jsem tedy vyrazil s tím, že se pokusím najít aspoň kontrolu umístěnou u nějakého výrazného stromu. V parčíku nic nebylo, ale o kus dál jsem strom s lampionkem objevil. Navíc se mi náhodně podařilo čelovkou nasvítit ještě jeden další reflexní pásek na rohu baráku. Vypátrání poloviny možných lampionků mi do druhé zóny přineslo bonifikaci 0.2 (za každých pět nalezených kontrol se mi počítala jedna navíc). Nejúspěšnější týmy, sestavené z domorodců, našly o jeden post více, čímž si vybojovali oproti mně dvojnásobné zvýhodnění (0.4).

Druhá kočka

Hned po startu do druhé zóny mi cestu zkřížila druhá černá kočka. Její vliv se projevil až se zpožděním. S první vodní kontrolou, cihlou položenou uprostřed mělkého potoka pod mostkem u Končin problém nebyl, ale už po cestě k domu Josefa Váchala v Litomyšli jsem zapomněl odbočit a přidal si kilák navíc. Kolem 7:00 jsem si na náměstí nakoupil pár rohlíků k snídani a učinil rozhodnutí vydat se na časovou kontrolu (č. 19), což byl okruh, po kterém mezi 9:00 a 9:20 mělo projet 2.9 m vysoké vozidlo s číslem na střeše. To jsme měli opsat. Po uběhnutí pár kilometrů mi ale došlo, že bych na místě musel docela dlouho čekat, tak jsem otočil kormidlem a zamířil směr Růžový palouček (další 1 km navíc). Dřel jsem, abych dohnal čelo závodu, teoreticky jsem měl pořád ještě šanci stihnout i vynechanou časovou kontrolu. Že se jednalo o traktor, jsem se dověděl až v cíli, neboť při postupu oraníci za silného protivětru jsem potřebné tempo 5 minut na kilák prostě neudržel. Přehodil jsem tedy výhybku, vytáhnul snídani a zamířil ke skále Hrad u Toulouvcovo maštali. Na jejím vrcholu jsem měl vyfotit noty vyryté do pískovce. Dlouho jsem je nemohl objevit, lezl jsem nahoru dolů a až napočtvrté jsem uspěl. Na další kontrole, skalním útvaru „Kolumbovo vejce“, jsem se raději vyfotil hned u dvou šutrů, neboť jsem si nebyl jistý, který z nich to je. Během postupu na zámek v Nových Hradech jsem nepotkal žádnou černou kočku, jen Starouše s Bárrou, ale i tak přišel můj největší úlet v závodě. Dle popisu jsem měl hledat sochu Stalina v labyrintu na zámku. Jelen nám dokonce vytisknul detailní pláněk, kde se bludiště nachází, jenže já si ho bohužel všimnul až při odběhu z kontroly. Pár desítek minut jsem ztratil zoufalým pročesáváním záhonků před průčelím zámku, kde zakrslé keře sice vytvářely ornamenty, ale správný labyrint se nachází jinde. Nasměroval mne k němu až kolem jdoucí majitel zámku (nechal mne k němu projít privátní zahradou). Na odjezd vlaku v 15:01 z Pusté Kamenice jsem mohl zapomenout a ani přesun na večerní spoj z Poličky nevypadal moc reálně. Nezbyvalo mi než dosbírat ve druhé zóně co se dalo. Kdybych trasu naplánoval rovnou s doběhem do Poličky, naběhal bych se mnohem méně a nejspíš bych ten pozdější spoj v pohodě stihnul. Nicméně ještě jsem se nevzdával, celkem bez problémů jsem navštívil kontroly 10, 17, 11, 6 a 4 (nádherná Pivnická role), časová ztráta se mi začínala zmenšovat. Setmělo se a mne čekal dlouhý přeběh přes Proseč a lesy jižně od Budislavi. Nacpal jsem do sebe hroznový cukr, pár čokolád, pořádně se napil a pokračoval v závodě s časem. Po opsání kódu z cihly ležící na bahnitém dně rybníka Zímka (k. č. 12) ale bylo jasné, že čas vyhrál. Na 11 kiláků mi zbývalo půl hodiny. Měl jsem na vybranou ze dvou možností. Buď rovnou přejít do čtvrté zóny a sebrat dvě kontroly před cílem, nebo si dopřát 13 kilometrů odporné silnice navíc a doběhnout si pro další dva body. Spolu se mnou zde stejný problém řešilo několik mých soupeřů, ale jen já byl dostatečný masochista. Odměnil jsem se kofolou v hospodě, překonal následný záchvat zimnice i strach z tříkilometrového nočního přesunu po silnici 1. třídy a hup, další černá kočka přes cestu.

Čtvrtá zóna

Ta nejprve zesílila vítr, poté mne nechala zabloudit při postupu na kapličku v Bukovině a nakonec mne strašně zpomalila při výběhu po červené značce na Lucký kopec. Tři kilometry se 110 metry převýšení se mi do limitu zvládnout nepovedlo, přišel jsem pozdě o tři minuty, smířený s tím, že jsem díru do světa neudělal. Navzdory všem kočkám jsem ale překvapivě vyhrál. Za necelých 16 hodin jsem urazil rovnou stovku kilometrů, trošku mne z těch silnic bolí chodidla, ale jinak prima závod. Příští rok vřele doporučuji účast.